

Voorwoord

Met oprechte blijdschap schrijf ik het voorwoord voor dit boek. Ik ken Henk Rothuizen al vele jaren en heb hem zien opgroeien tot een man van God, met een bediening die verder reikt dan zijn plaatselijke gemeenschap. God heeft Henk niet alleen gebruikt om een gemeenschap in Hoogblokland op te bouwen, maar hij was ook het instrument bij de opbouw van andere bedieningen in ons land.

Hij is een man met visie, integer, loyaal – en een man die van mensen houdt!

Henk bouwt niet alleen graag vriendschappen op, hij wil ze ook in stand houden. Hij werkt eraan om waardevolle vriendschappen te ontwikkelen die gekenmerkt worden door openheid, aanvaarding, vergeving en eerlijkheid. Degenen die het voorrecht hebben gehad hem als zodanig te leren kennen, zullen het hier zeker mee eens zijn.

In dit boek staan principes die niet alleen bijbels zijn, maar ook de onderlinge gemeenschap verrijken en verdiepen. Voor mensen die deze principes in hun persoonlijk leven durven toepassen, zal geestelijk gezag een nieuwe dimensie krijgen. Ik wil dit boek van harte aanbevelen bij leiders, voorgangers, predikanten, ouderlingen, kringleiders en allen die het verlangen hebben hun gemeente te zien groeien, zowel wat de innerlijke waarde als de grootte betreft.

U zult merken dat de inhoud van dit boek verder bouwt op het boek dat ik heb geschreven: *Het Vaderhart van God*. Maar het zal u ook verder voeren dan dat boek en iets leren over persoonlijke, onderlinge verhoudingen. Ik beveel dit boek bij u aan en vertrouw erop dat het uw leven zal veranderen bij het biddend lezen ervan.

Floyd McClung, jr.

Inleiding

Leven als een christen is niet eenvoudig. Het kostte me veel moeite deze gedachte te aanvaarden. Toch was het christen-zijn voor mij ook een ontdekkingsreis naar het land der (over)levenden.

Hoewel bijzonder dicht bij de Heer Jezus opgevoed, moest ik, net als ieder ander, voor Hem kiezen. Dat deed ik al op heel jonge leeftijd. Maar daarmee was ik er nog niet. Zo ontdekte ik dat niet alle christenen hetzelfde denken. Ik was nog maar een jaar of zeven, toen iemand mij, tijdens een logeerpartij, vragen begon te stellen over de doop in de Heilige Geest. Dat was iets waarin mijn ouders geloofden, en ik dus ook. Het was mijn eerste confrontatie met het christen-zijn. Ik voelde me aangetast in wie ik was, omdat iemand mij dingen vroeg die je niet aan een jongen van zeven moet vragen. Dat andere mensen zoveel problemen hadden met het geloof van mijn ouders, begreep ik niet, maar ik ontdekte al snel dat je binnen het christendom werd beoordeeld naar bepaalde geloofsopvattingen of inzichten.

Tijdens mijn puberteit kreeg ik – zoals zovelen – grote problemen om de waarheid van de leugen te onderscheiden. Het leek wel of ik alleen maar kon kiezen tussen een onbevredigend christendom of leven in een wereld zonder God. Het ene stond me niet aan, voor het andere wilde ik God

niet loslaten. Ik balanceerde op een evenwichtsbalk – aan de ene kant de wereld met al mijn vrienden, maar geen Heer, en aan de andere kant een religieus leven, zonder dat ik een echte relatie met de Heer had. Omdat ik de Heer niet echt heel persoonlijk kende, vertaalde ik veel van wat ik van het christendom zag naar wetten en leefregels die me niet aanstonden. Hoe meer aandacht ik daaraan gaf, hoe benauwder het christen-zijn mij leek te worden en hoe minder omgang ik kreeg met God. Ook het falen om als christen te leven en het steeds weer vervallen in dezelfde zonden, brachten verwijfeling en schuldgevoelens in mijn leven.

Natuurlijk geloofde ik wel, maar met het verstrijken van de tijd voelde ik me steeds minder thuis onder de christenen, van wie ik door mijn verkeerde interpretaties, een totaal verwrongen beeld had. Tenslotte liet ik, samen met mijn vrouw, de Heer los en besloot zelf iets van het leven te maken.

Aanvankelijk leek het ons allemaal aardig te lukken. Goede baan, leuk verdienen, veel uit. Gewoon doen waar je zin in had. Maar na verloop van tijd leek het wel of het plezier steeds minder bevrediging gaf en vroeg om sterkere impulsen. Langzaam ebde de voldoening en verwachtingen die we aan het begin van ons huwelijk hadden gesteld, uit ons leven weg. Na drie jaar kwamen mijn vrouw en ik terug bij God, de Vader; en het hele verhaal begon opnieuw. Eigenlijk had ik drie problemen die nog niet opgelost waren:

Wie ben ik eigenlijk?

Waar hoor ik bij?

Wat doe ik hier? Of wat is mijn toekomst?

Anders gezegd: Wat is mijn identiteit en waarin vind ik geborgenheid en zekerheid?

Misschien schommelt u ook tussen het geloof en de wereld. Misschien vindt u het ook moeilijk om christen te zijn in de wereld en weet u er geen raad mee.

Of misschien vindt u het ook zo moeilijk om christen te zijn onder de christenen, en vecht u voor uw eigen persoonlijkheid en de ruimte om uzelf te mogen zijn. Mag ik u vertellen over de ontdekkingen die ik heb gedaan?

Het doel van de Vader

In het vijftiende hoofdstuk van het evangelie van Lucas vertelt Jezus de gelijkenis van de verloren zoon. Overigens is dit een titel die de mensen aan deze gelijkenis hebben gegeven. Floyd McClung, auteur van het boek *Het Vaderhart van God*, noemt deze gelijkenis, terecht, de gelijkenis van de wachtende Vader. Het woord 'vader' wordt namelijk twaalf keer gebruikt in deze gelijkenis, en als je aandachtig leest, lijkt het er meer op dat deze gelijkenis ons iets vertelt vanuit de Vader dan vanuit de zoon.

Overigens zullen de meesten van ons zich wel direct herkend hebben in één van de twee zonen die in dit stuk voorkomen. Zo herkende ik mijzelf heel duidelijk in de jongste zoon: de periode dat ik zelf probeerde iets van het leven te maken. Maar ik herkende me ook in de oudste zoon, die zo zijn best deed om te leven volgens de geldende wetten en regels.

Naar deze gelijkenis, en de zinnen die eraan voorafgaan, zal ik telkens weer verwijzen. Vandaar dat ze in haar geheel is opgenomen.

Alle tollenaars en zondaars kwamen hem opzoeken om naar hem te luisteren. Maar zowel de farizeeën als de schriftgeleerden zeiden morrend tegen elkaar: *'Die man ontvangt zondaars en eet met hen.'*